

De Laatste Actie

De Laatste Actie

Bennie Russchen

Titel: De Laatste Actie (Vertaald vanuit The Final Play)

Auteur: Bennie Russchen

Editie: Tweede editie, 2025

Zelfpublicatie

Dit boek is zelf gepubliceerd door de auteur. Alle rechten voorbehouden.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gereproduceerd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN: 9789403768793

Ontwerp en vormgeving: Famke Bermans

E-mail: berubooks@gmail.com

De Wolves van Nieuw-Europa

Alex 'Specter' Thompson staarde naar zijn spiegelbeeld in de kleedkamer, terwijl hij een steek van vervreemding voelde toen hij probeerde de man tegenover hem te herkennen. Op zijn 26e werd hij al beschouwd als een veteraan in Vortex, de virtuele realitysport die de competitie wereldwijd had herdefinieerd. Zijn bruine haar, ooit netjes geknipt, hing nu wat langer en warriger, dit had hij altijd al. De wallen onder zijn ogen waren nieuw, een product van slapeloze nachten en de stress van het zijn van een van de meest bekeken atleten ter wereld. De virtuele arena waar Vortex (het grootste spel op aarde) werd gespeeld, was het enige thuis dat hij ooit had gekend.

Hij paste de handschoen aan en voelde het vertrouwde gewicht van de uitrusting die als een tweede huid voor hem was geworden. Het koele metaal drukte tegen zijn huid, waardoor hij terugdacht aan hoever hij was gekomen sinds zijn vroege dagen in de undergroundcompetities van Vortex. Toen kende niemand zijn naam. Hij was gewoon weer een jongen die probeerde te ontsnappen aan een gebroken wereld via een scherm. Maar de dingen waren veranderd. Nu fluisterden mensen zijn naam met eerbied, of met haat, afhankelijk van het team dat ze steunden.

Voor de fans van de New Europe Wolves was Alex een held. Maar voor hemzelf was hij gewoon een jongen die geluk had gehad.

Hij kon zich zijn eerste wedstrijd nog herinneren, de adrenaline die door zijn aderen stroomde. Toen was New Europe nog niet gevormd. Londen was destijds nog de hoofdstad van Groot-Brittannië... Terwijl hij zijn eerste stappen in het spel zette. Maar nu, jaren later, was de grens tussen het virtuele en het echte vervaagd. Vortex was niet langer slechts een spel; het was het leven, vooral in een wereld waar hoop schaars was. En Alex, nou ja, Alex was nu een van de besten.

De Wolves waren meer dan een team. Voor het gebroken continent van Nieuw-Europa waren ze een symbool van veerkracht en eenheid in een tijd van politieke chaos en economische ineenstorting. Het was acht jaar geleden dat Alex bij de Wolves werd gedraft, een team dat ooit worstelde om zijn identiteit te vinden. Hij had hen geholpen op te klimmen, hen naar hun eerste internationale finale geleid vorig jaar. Maar ze hadden niet gewonnen. De herinnering aan die nederlaag achtervolgde hem nog steeds, die kroop in zijn gedachten op de slechtst mogelijke momenten. Hij kon het gehuil van de New Europe-fans nog steeds horen, hun gezang dat de arena die dag vulde, om vervolgens tot stilte te worden gebracht toen de laatste klap werd uitgedeeld door hun tegenstanders, de China Warriors. Er is nog nooit een WK-finale geweest zonder de China Warriors, en slechts een paar hebben ze verloren.

Alex zuchtte scherp en vernauwde zijn blauwe ogen terwijl hij zich weer op de deur naar het podium richtte. Hij hield er niet van om aan het verleden te denken, vooral niet aan die finale. Maar de druk was er altijd, een onzichtbaar gewicht op zijn schouders. Hij speelde niet langer alleen voor zichzelf. Hij speelde voor een continent dat bijna alles had verloren, voor mensen die zich aan hun nieuwe nationale identiteit vastklampten als een reddingslijn.

Nieuw-Europa bestond amper een decennium, een losse federatie van voormalige EU-landen die zich hadden verenigd na de ineenstorting van de oude politieke systemen. De Unie was in 2036 uit elkaar gevallen, verscheurd door interne conflicten, economische ongelijkheid en de strijd om wat er nog over was van de hulpbronnen in de wereld. Nieuw-Europa was uit de as herrezen, maar het was fragiel, meer bijeengehouden door noodzaak dan door echte eenheid. En in een wereld op de rand van een nieuw wereldwijd conflict, voelde het alsof het slechts een kwestie van tijd was voordat alles weer in elkaar zou storten.

Alex had altijd geweten dat Vortex meer was dan alleen een spel. De politieke ondertonen waren onmogelijk te negeren. Vortex was uitgevonden in 2029, net toen de wereld begon te versplinteren. Tegen 2039 was het de grootste sport op de planeet geworden, een

wereldwijde obsessie. Een sport die erin slaagde miljarden mensen af te leiden van de sombere realiteit buiten hun ramen. Voor een paar uur konden mensen ontsnappen in het spel, terwijl ze teams zoals de Wolves zagen vechten voor glorie op een virtueel slagveld dat echter aanvoelde dan wat ze in hun dagelijks leven ervoeren.

Maar voor Alex was het spel zijn realiteit geworden. Hij had jarenlang getraind en zijn leven gewijd aan het beheersen van de rol van Striker, een aanvaller die de snelste reflexen en scherpste instincten had. Zijn taak was om te flanken, het team vooruit te stuwten, de momenten te creëren die de fans zich lang na het spel zouden herinneren. Het was een rol die hij volledig had omarmd, maar de last van de verwachtingen werd met elk jaar zwaarder. Hoe meer hij won, hoe meer de wereld van hem verwachtte dat hij perfect zou zijn. De druk was groot, maar Alex droeg het met trots.

Toen de deur van de kleedkamer openging, werden Alex' gedachten onderbroken door de vertrouwde aanblik van Izumi 'Shadow' Sato, de andere Striker van de Wolves, die met zijn gebruikelijke manische energie de kamer binnenstormde. Shadow was vier jaar geleden bij het team gekomen en voelde altijd als een kleine zus voor Alex.

"Klaar voor dit, Kapitein?" grijnsde Shadow, haar groene ogen fonkelden van opwinding. Ze was drie jaar jonger dan Alex, maar haar enthousiasme was aanstekelijk.

Alex dwong zichzelf te glimlachen en probeerde de stemming van zijn teamgenoot te evenaren. "Altijd." Shadow gaf hem een speelse por in zijn rug, zonder de zweem van twijfel in Alex' ogen op te merken. "Goed, want vandaag is slechts de opwarming. Bewaar de echte zenuwen maar voor de kwalificatiewedstrijden." De kwalificaties. Alex kon nog niet eens zover vooruit denken. Niet met alles wat er gaande was in de wereld.

Terwijl Shadow zich omdraaide om zijn eigen uitrusting aan te passen, dwaalden Alex' gedachten opnieuw af naar het politieke landschap dat elke wedstrijd omlijstte. Nieuw-Europa vocht niet alleen voor sportieve dominantie, maar voor overleving. De

spanningen tussen de grootmachten waren op een absoluut hoogtepunt. De oude allianties vielen uit elkaar, en landen vochten om de laatste hulpbronnen van de wereld veilig te stellen. De Verenigde Staten, China, Rusland en Verenigd Korea. Ze stonden allemaal op het punt van ineenstorting, en Nieuw-Europa bevond zich er middenin, een gebroken regio die vocht om het hoofd boven water te houden.

Het hielp niet dat Vortex Extended Enterprises (VEE), het bedrijf achter het spel, machtiger was geworden dan de meeste regeringen. Opgericht in 2030, begon VEE als een technologiebedrijf, maar groeide snel uit tot een wereldmacht dankzij het succes van Vortex. Het spel had hen miljarden opgeleverd, maar er gingen geruchten dat VEE grotere ambities had. Sommigen beweerden dat ze achter de schermen de wereldpolitiek manipuleerden en hun invloed gebruikten om de toekomst van hele naties vorm te geven. Anderen geloofden dat ze zich voorbereidden op iets veel ergers, dat VEE een eigen agenda had, een die verder ging dan de virtuele wereld. Ze hadden al scholen en bezaten het grootste deel van de industrie, boden gratis internet en stroom aan de meeste delen van de wereld. Alex praatte er niet graag over, maar hij had een tijdje op een VEE-kostschool gezeten.

Alex wist niet wat hij moest geloven. Het enige wat hij wist, was dat VEE overal was, hun logo prijkte op elk stadion, hun aanwezigheid werd in elke wedstrijd gevoeld. En nu, met de wereld op de rand van de afgrond, was het moeilijk om niet te denken over de rol die zij zouden spelen in de chaos die eraan zat te komen.

Alex kon het gedempte geluid van de fans buiten de kleedkamer horen. Tienduizenden stemmen echoden door het enorme bolvormige stadion, allemaal wachtend tot de New Europe Wolves het podium zouden betreden. Het gebrul van het publiek bezorgde hem altijd een rilling, zelfs na al die jaren. De fans waren ongelooflijk, en de Wolves hadden één strijdkreet: huilen als wolven om het team aan te moedigen. Het was een traditie die net voor Alex bij het team kwam was begonnen. En nu was het echt een deel van de identiteit van het team.

Hij schudde zijn zenuwen van zich af toen Elena 'Pulse' Garcia, de Tactician van het team, de kamer binnenstapte. Met scherpe, berekenende ogen en een brein als een supercomputer, was Elena het strategische hart van de Wolves. Ze droeg haar haar in een strakke vlecht, haar olijfkleurige huid glansde onder het fluorescerende licht van de kleedkamer.

"Je lijkt er niet helemaal bij, Alex," merkte Pulse op, haar stem kalm maar onderzoekend. "Focus. We kunnen ons geen afleidingen veroorloven vandaag."

Alex knikte, wetende dat ze gelijk had. Pulse had een manier om door het lawaai heen te snijden en direct tot de kern van de zaak te komen. Ze was er vanaf het begin bij de Wolves bij geweest; het was zij die Alex had gerekruteerd toen hij in een moeilijke situatie zat. En als iemand de druk van de top begreep, was zij het wel. Als Tactician was het haar taak om het spel te controleren, het slagveld te lezen en de rest van het team bevelen te geven. In Vortex was die rol cruciaal—zonder een goede Tactician was het team blind.

Dan was er Marcus 'Titan' Williams, de Tank van het team. Gebouwd als een berg, zowel in het spel als daarbuiten. Titan was net zo intimiderend buiten het platform als erop. Zijn rol was om schade op te vangen, gebruikmakend van zijn ongelooflijke veerkracht en zware verdedigingstechnieken om de rest van het team te beschermen. Een Tank kreeg ook één zware slag per wedstrijd. Als je door deze projectielen werd geraakt, was het spel afgelopen voor bijna elke speler. Met brede schouders en een litteken over zijn rechterwang, leek Titan iemand met wie je niet wilde rotzooien, maar Alex wist wel beter. Onder dat ruwe uiterlijk zat een van de meest betrouwbare teamgenoten en vrienden die je je kon wensen.

"Je gaat het vandaag toch niet verknoeien, Specter," zei Titan met een halve glimlach, terwijl hij Alex speels op zijn schouder sloeg. "Ik haat verliezen!"

"Ja, ja, bewaar het maar voor de wedstrijd," antwoordde Alex, maar hij voelde het gewicht van Titans woorden. Hij was de glitch van

vorige week tijdens de training nog niet vergeten. Zijn hand was recht door de Vortex Core gegaan. Op dat moment had hij het afgedaan als een timingfout, maar iets eraan voelde verkeerd, als een glitch in het systeem. En als Titan hem er nog steeds mee plaagde, dan hadden zijn teamgenoten het ook niet vergeten.

Het laatste lid van het team, Leo 'Patch' Anders, was zoals gewoonlijk bezig met het prutsen aan zijn uitrusting. Als de Engineer van het team was het Leo's taak om ervoor te zorgen dat de systemen van het team soepel bleven draaien, zowel binnen als buiten het spel. Hij was klein en tenger, met blond haar dat alle kanten op stond, wat hem een eeuwig verward uiterlijk gaf. Maar als het op techniek aankwam, was niemand beter. Als er iets kapotging, kon Patch het repareren—vaak zelfs midden in een wedstrijd. Zijn bijnaam, Patch, kwam voort uit zijn vermogen om oplossingen ter plekke in elkaar te knutselen, waardoor het team in het spel kon blijven, ongeacht wat er misging.

Terwijl Alex en het team hun uitrusting hadden afgerond, wierp hij een blik op de klok. Het was bijna tijd. Hij trok de riemen van zijn VR-handschoenen strakker aan en voelde de vertrouwde zoem van de apparatuur tot leven komen. De handschoenen waren een technologisch wonder, ze registreerden elke beweging van zijn handen en armen, terwijl de kleine joysticks in de duim en wijsvinger snelle manoeuvres in het spel mogelijk maakten. De headset gleed vervolgens op zijn plaats, waardoor hij werd ondergedompeld in de digitale wereld van Vortex. Zijn zicht paste zich aan het scherpe contrast tussen de kleedkamer en het levendige, futuristische slagveld dat hen te wachten stond.

Uiteindelijk klikte de lichaamsmant op zijn plaats, een slank exoskelet dat het computersysteem herbergde dat de hele ervaring aandreef. Het was niet alleen voor de show—het pak volgde de bewegingen van de spelers en stuurde realtime feedback naar de servers van het spel. Wanneer een speler schade opliep in het spel, gaf het pak een puls af, een lichte maar merkbare schok door hun lichaam, een herinnering aan hoe dichtbij ze waren bij het verliezen.

Dit alles werd deels bedekt door een futuristisch shirt. Het shirt toonde enkele sponsors, maar had ook een stoere wolf (het logo van de New Europe Wolves) en zijn bijnaam en nummer op de achterkant. Op Alex' shirt stond "Specter" met daaronder het nummer 35. 35 was altijd zijn geluksnummer geweest sinds zijn eerste toernooi, toen hij dit nummer kreeg toegewezen en foutloos won.

Het stadion zelf was een lust voor het oog. Een enorme, bolvormige structuur, gevuld met tienduizenden toeschouwers, allemaal samengepakt om de strijd te zien ontvouwen. In het midden van het bolvormige stadion stonden twee verhoogde platforms, één voor elk team. Deze platforms waren waar de spelers zouden staan, hun fysieke lichamen veilig verankerd, terwijl hun ogen naar de virtuele arena werden getransporteerd. De platforms zweefden boven de grond, ondersteund door krachtige magnetische velden die hen op hun plaats hielden, wat bijdroeg aan het futuristische gevoel van het hele evenement.

De binnenkant van het bolvormige stadion was gevuld met gigantische schermen waarop live-beelden van het spel vanuit elke mogelijke hoek werden getoond. De fans konden elke beweging, elke tactiek, elk schot in haarscherp detail op de schermen zien. Terwijl de spelers door de virtuele wereld bewogen, werden hun avatars op de schermen geprojecteerd, groter dan levensgroot. De energie in het stadion was elektrisch, een tastbare kracht die door de lucht gierde terwijl de menigte zong en juichte.

Het stadion waar ze speelden, heette de London Sphere. Het stond op de plek waar tientallen jaren geleden het Wembley Stadium stond. Wembley werd verlaten nadat de kosten te hoog werden om het te onderhouden, en VEE kocht het land om dit ongelooflijke stadion te bouwen.

"Oké, Wolves," Pulse's stem sneed door Alex' gedachten. "We hebben ons gameplan. Iedereen kent zijn rol. Laten we ze een show geven."

Alex knikte en voelde een golf van vastberadenheid opkomen. Ondanks het gewicht van de wereld op zijn schouders, ondanks de politiek, de druk en de dreigende dreiging van een wereldwijd conflict, was dit waar hij voor leefde. De komende uren telde er niets anders dan het spel.

Terwijl de teams hun platforms innamen, zweepte de omroeper het publiek op. "En hier zijn jullie Wolves! Shadow, Patch, Pulse, Titan en Specter!" Het publiek ging uit zijn dak en het gejack van wolven galmde oorverdovend door het stadion. "Vandaag, in een demonstratiewedstrijd tegen de Balkan Alliance Predators!" voegde de omroeper eraan toe.

Toen de wedstrijd begon, ontvouwde het vertrouwde landschap van het Vortex-slagveld zich voor Alex. De altijd veranderende omgeving was kenmerkend voor het spel. De ene wedstrijd bevond zich in een dicht oerwoud, de volgende in een uitgestrekte stad. De AI van het spel paste het terrein aan op basis van de geschiedenis van de spelers, wat ervoor zorgde dat geen twee wedstrijden ooit hetzelfde waren. Het team had twee weken voor de wedstrijd de plattegrond van de kaart te zien gekregen en vaak paste het zich aan naar wat de AI dacht dat een spectaculair spektakel zou opleveren. In het hart van alles, zwevend in het midden van de kaart, bevond zich de Vortex Core, de ultieme game-changer van het spel. Het was een gloeiend, bolvormig object dat pulseerde van energie, altijd in het open veld zwevend. Om erbij te komen, was je minstens tien seconden volledig kwetsbaar.

De herinnering aan zijn vroege trainingssessies overspoelde hem. De Vortex Core was ontworpen om zowel kansen als risico's te vertegenwoordigen. Om het spel te winnen, moest je de kern (of Core zoals het in de regels heer) beheersen en alle vijanden verslaan. Zodra je de kern te pakken had, werden je teamgenoten onmiddellijk weer tot leven gewekt en genezen, waardoor de koers van de wedstrijd veranderde. Het kon je de overwinning opleveren op het juiste moment, maar je verliezen als je te vroeg of te laat ging.

Alex, als Striker, had boven alles één taak: de Vortex Core (of kern) op het cruciale moment veroveren en de vijanden verrassen met een

aanval, hen uitschakelen. Het grijpen van de kern was het scharnierpunt van elke wedstrijd, en als eerste daar aankomen vereiste zowel snelheid als precisie. Zijn rol hing af van timing—er eerder zijn dan de vijand, terwijl hij vallen, vijandige aanvallen en de steeds veranderende omgeving moest vermijden.

Maar toen hij tijdens deze wedstrijd naar de Kern reikte, ging er iets mis.

Zijn hand ging er recht doorheen.

Alex knipperde in verwarring, zijn geest worstelde om te begrijpen wat er was gebeurd. Het was geen kwestie van timing—hij had de Kern niet gemist; zijn hand was er fysiek doorheen gegaan, alsof het er niet eens was. De gloeiende bol flikkerde ongeveer twee seconden voordat hij stabiliseerde, maar de schade was al aangericht. Hij voelde de vertraging, de cruciale paar seconden die verloren gingen terwijl het spel pauzeerde en het andere team zich opnieuw kon positioneren.

"Specter, wat is dit?" Shadow's stem klonk scherp door de comms en brak de gespannen stilte. "Je miste de Kern! Hoe mis je de Kern? Het was recht voor je! Verbrand je ook je borst als je thee probeert te drinken, of wat?!"

"Ik..." Alex aarzelde, terwijl hij probeerde te begrijpen wat er was gebeurd. "Ik miste het niet. Het glitchte. Mijn hand ging er recht doorheen!"

"Ja, natuurlijk, VEE had gewoon een glitch, hou je kop erbij!" mengde Titan zich in, zijn gebruikelijke humor doordrenkt met frustratie. "Weet je hoeveel tijd we net verloren hebben? Verknaal dit niet nog een keer, man. Ik reken op je!"

Pulse's stem bleef kalm, hoewel er een vleugje bezorgdheid in doorklonk. "Blijf gefocust, Specter. We bekijken het na de wedstrijd. Laten we herstellen van deze vertraging."

De druk nam toe. Iedereen had het gezien, maar niemand geloofde dat het iets anders was dan een fout van zijn kant. In hun ogen had

hij de Kern gemist—een fundamenteel onderdeel van zijn taak. De Vortex Core was alles, en het missen ervan was onaanvaardbaar, vooral voor een speler van zijn kaliber. Alex balde zijn vuisten en duwde de twijfel opzij. Hij moest verder. Het spel zou niet op hem wachten om het uit te zoeken, en de Wolves konden zich geen nieuwe vertraging veroorloven.

Toen de wedstrijd hervat werd, richtte het team zich opnieuw op hun doel: het veiligstellen van de Vortex Core. De wedstrijd draaide volledig om het beheersen van die kern. Alex voelde bijna het gewicht van de situatie op zijn schouders drukken. De Wolves moesten de kern vasthouden en het vijandelijke team uitschakelen. Zodra een team de kern veroverde, zouden al hun teamgenoten eenmaal respawnen, wat een cruciaal voordeel bood in de laatste fase van de strijd. Maar het hebben van de kern bracht risico's met zich mee. Het gaf de tegenstander een opening om het terug te veroveren en hun eigen teamleden weer tot leven te brengen. Vortex was een uitgebalanceerd spel van risico's en kansen, en daarom hielden mensen ervan.

Met deze opzet veranderde de wedstrijd vaak in een intense strategische strijd. Het vasthouden van de kern draaide niet alleen om overleven, maar om de andere partij te overtreffen, hen terug te dringen en hen hun respawn-voordeel te ontfangen.

"Nog twintig minuten!" herinnerde Pulse het team, haar stem sneed door de chaos van de wedstrijd heen. De druk nam toe. "We moeten de kern nu pakken, anders gaat de winst naar degene die hem het langst heeft vastgehouden, en dat zijn wij niet!"

Ze konden dat niet laten gebeuren. Als ze de kern niet snel innamen, zou het andere team standaard winnen wanneer de tijd verstreek. De Wolves moesten nu toeslaan.

Een wedstrijd ging zelden op tijd voorbij. Winnen op tijd werd niet beschouwd als een indrukwekkende overwinning tegen welk team dan ook, en al helemaal niet tegen de Balkan Alliance Predators—een lager gerangschikt team uit Zagreb.

Alex sprintte naar de kern toe en voelde zijn focus scherper worden. Dit was zijn moment, zijn kans om zichzelf te verlossen na de eerdere fout. Zijn rol als Striker betekende dat hij snel, agressief en meedogenloos moest zijn, vooral nu ze de kern harder nodig hadden dan ooit.

"Titan, houd die barrières omhoog!" Pulse's bevel bracht Alex terug naar het moment. "Bezig!" Titan activeerde snel nog een reeks muren, waarmee hun positie werd versterkt terwijl de rest van het team naar voren drong.

Pulse flankte van links, terwijl Shadow het opnam tegen de Strikers van de vijand in een felle strijd. Alex wist dat de Tank van het vijandige team, Igor 'Gauntlet' Kavanic, vlak bij de kern loerde, klaar om iedereen die het probeerde te pakken, te verpletteren.

Dit was hun kans. De Wolves hadden de overhand. Alex rende naar voren en timede zijn nadering perfect, vastbesloten om dit keer niet te missen. De kern pulseerde met energie toen hij ernaar reikte, en dit keer was er geen glitch. Zijn hand sloot zich eromheen en de kern reageerde onmiddellijk, wat aangaf dat hij de controle had.

"We hebben het!" riep Alex, zijn hart bonkte in zijn borst. Op het moment dat de Wolves de kern veroverden, respawnen zijn teamgenoten die eerder waren uitgeschakeld onmiddellijk en keerden met hernieuwde energie terug naar het slagveld. Het publiek ging wild tekeer en hilde als wolven voor een volle minuut.

Maar hun werk was verre van voorbij. Het andere team zou zich ingraven en hun verdedigingen rond de kern versterken. De Wolves moesten ze allemaal uitschakelen om de overwinning veilig te stellen. Alex's hartslag versnelde toen Gauntlet in zicht kwam, zijn massieve gestalte bewaakte de kern met een dreigende aanwezigheid.

"We moeten doorbreken!" spoorde Pulse aan. "Ze houden ons tegen als we nu niet hard genoeg pushen!" Alex knikte en richtte zich op Gauntlet. De taak van de Tank was om hun pad te blokkeren, en dat deed hij goed, maar Alex en Shadow werkten in tandem, hun Striker-vaardigheden waren ontworpen voor snelle, precieze aanvallen.

Shadow hield Kavanic bezig met zwaar vuur, terwijl Titan zijn zware aanval lanceerde, waardoor Alex en Shadow de gelegenheid kregen om toe te slaan.

De minuten tikten voorbij terwijl de strijd voortduurde, de Wolves vochten om de controle over de kern te behouden en de overgebleven vijandelijke spelers uit te schakelen. Alex's eerdere fout was vergeten, vervangen door de intense drang om te winnen.

Terwijl het publiek brulde in de kolossale, bolvormige arena, stond Alex stil op het platform, met zijn ogen gefixeerd op de glinsterende Vortex Core. Zijn hart bonsde, maar niet alleen door de intensiteit van de wedstrijd. Nee, het was het gewicht van alles dat op zijn schouders rustte. Elke keer dat hij de arena betrad, was het voor hem niet zomaar een spel—het was overleven.

Zijn gedachten dwaalden af, zelfs toen hij het pulseren van zijn bodygear voelde, wat de schade signaleerde die hij eerder had opgelopen. Herinneringen flitsten door zijn hoofd: de koude, vochtige straten van de sloppenwijken in Londen, de nachten waarin hij hongerig naar bed ging, het weeshuis, de hopeloosheid. Het was Vortex dat hem had gered, hem uit de afgrond had getrokken. Maar dit ging niet langer alleen over hem—nee, het ging over Nieuw-Europa, over de miljoenen die deze sport als hun enige baken van hoop zagen. Vortex was het enige dat mensen ervan weerhield om uiteen te vallen terwijl hun ooit zo grote naties op de rand van de ineenstorting balanceerden. Alex knipperde de herinneringen weg en richtte zich weer op de wedstrijd. De score was krap en de spanning was voelbaar. De demonstratiewedstrijd was geen gewone wedstrijd—het was een voorproefje, een kans om een boodschap te sturen voordat de WK-kwalificatiewedstrijden volgende week van start gingen. De top acht teams zouden doorgaan naar het WK-toernooi. Maar de Wolves van Nieuw-Europa hadden meer nodig dan alleen kwalificatie. Als ze als eerste zouden eindigen, mochten ze de laatste acht van het WK hosten, wat een stroom van toerisme, zaken en welvaart naar de door armoede getroffen federatie zou brengen. Het hosten zou hun jaarlijkse inkomsten uit hotelboekingen

en voedselstands alleen al verdubbelen. Het zou een reddingslijn zijn voor miljoenen die afhankelijk waren van Vortex voor hoop.

"Specter, ben je erbij?" Pulse's stem sneed scherp door zijn oortje.

"Ik ben hier. Wat is het plan?" antwoordde Alex, terwijl hij zijn gedachten weer op de taak richtte. Pulse, de tacticus van de Wolves, was een genie als het om strategie ging. De tacticus was de enige klasse die de hele kaart live tijdens de wedstrijd kon overzien door op een knop te drukken. Haar ogen leken het hele spel in één keer te zien, en ze anticepeerde bewegingen en tegenbewegingen nog voordat ze plaatsvonden. Het was Pulse die het spelontwerp had bedacht dat ze nu uitvoerden—een risicovolle zet, maar een die hen de wedstrijd zou kunnen opleveren als het perfect werd uitgevoerd.

"Ze drukken hard op Titan. Patch dekt hem, maar we moeten ze lokken. Shadow en ik zetten een flank op. Jij houdt stand hier, wacht op mijn signaal," instrueerde Pulse, haar stem kalm onder druk.

Alex scande het slagveld. Titan kreeg zwaar vuur te verduren van het vijandelijke team. De Tank had tien keer zoveel levenspunten als een Striker, dus hij kon het voorlopig wel aan. Maar niet eindeloos, Alex en Shadow moesten opschieten, maar een Striker had twee keer de snelheid en spronghoogte van andere klassen, dus ze waren de perfecte spelers om zo'n aanval uit te voeren. Patch, hun engineer, probeerde Titan's schild te repareren, maar het werd onmiddellijk ontmanteld. Vervolgens probeerde hij een muur te bouwen waar Titan zich achter kon verschuilen, maar hun vijanden waren geen dwazen. Ze wisten dat het uitschakelen van Titan de verdediging van de Wolves zou verlammen. De muur werd vernietigd nog voordat hij volledig was opgetrokken.

Alex balde zijn vuisten in zijn VR-handschoenen en voelde de spanning van de joystick terwijl hij zijn positie iets verschoof, wachtend op Pulse's cue. Zijn rol als Striker was om hard en snel toe te slaan, elke zwakte in de vijandige formatie uit te buiten. Maar op dit moment speelde het vijandelijke team op veilig, ze hielden zich afzijdig en wachtten tot de tijd op zou raken.

Een bericht in hoofdletters verscheen in Alex' gezichtsveld.

"TITAN IS GEVELD!"

Toen het bericht "TITAN IS GEVELD!" op zijn HUD verscheen, voelde Alex een bekende golf van angst door zich heen razen. De tijd begon op te raken. De klok tikte weg, en Gauntlet, de vijandige Tank, stond nog steeds overeind.

"Nul!" Pulse's stem klonk plotseling scherp en resoluut.

Alex bewoog instinctief, zijn lichaam reageerde nog voordat zijn geest het kon bijbenen. De wereld vervaagde terwijl hij naar voren schoot, rakelings langs een spervuur van inkomend vuur. Vanuit zijn ooghoek zag hij Pulse en Shadow uit hun flankposities breken, waarmee ze het vijandelijke team verrasten.

Hij wist wat hij moest doen. Zijn vingers drukten op de triggers, waardoor hij nauwkeurige schoten afvuurde op de afgeleide Strikers van de vijand. Twee headshots per stuk, en ze waren neer. De vijandelijke tacticus viel daarna, en de engineer had nauwelijks tijd om te reageren voordat Alex hem met één schot neerhaalde.

Alleen Gauntlet bleef over. Half levenspunten of niet, Gauntlet's pure aanwezigheid was genoeg om zelfs de meest doorgewinterde spelers te intimideren.

"Niet terughouden. Alles wat we hebben!" beval Pulse.

De Wolves ontketenden hun arsenaal en bestookten Gauntlet met alles wat ze hadden. Zijn gezondheidsbalk daalde snel, maar toen, met een brul, activeerde Gauntlet zijn berserk-modus. De snelheid van zijn vuur nam toe, het zou spannend worden.

Patch viel als eerste, daarna Pulse.

Alex' hart bonsde in zijn borst. Hij kon niet laten dat ze nu verloren. Niet nu. Niet nadat hij eerder had gefaald. Het ging niet alleen om deze wedstrijd. Het ging om de toekomst van Nieuw-Europa. De gedachte aan het hosten van de Wereldbeker, het nieuw leven inblazen van steden en het geven van hoop aan miljoenen mensen,

schoot als elektriciteit door hem heen. Hij kon de toekomst bijna voor zich zien, bruisende markten en kinderen die naar de wedstrijden keken, hun ogen wijd van hoop.

Maar toen verscheen het bericht dat hij vreesde op zijn scherm.

"SHADOW IS GEVELD."

Nu was hij alleen. Alleen.

Gauntlet stormde op hem af, woede in elke stap, en Alex kon zijn bodygear voelen pulseren, een waarschuwing voor zijn kritieke gezondheid. Zijn zicht flikkerde terwijl zijn HUD rood opgloeide. Er was geen tijd om na te denken, alleen om te reageren. Zijn bewegingen werden instinctief, een duik naar links, een snelle draai, zijn handen grepen de VR-besturing stevig vast.

De tijd vertraagde terwijl ze elkaar bestookten met schoten, beiden richting nul hitpoints.

Zijn scherm werd zwart.

Twee agoniserende seconden verstreken. Had hij verloren?

Toen flitsten de woorden over zijn vizier.

"NEW EUROPE WOLVES WIN."

De arena barstte los in chaos, het oorverdovende gejuich van het publiek deed de muren van het bolvormige stadion schudden. Voordat Alex kon reageren, voelde hij hoe Shadow's armen zich triomfantelijk om hem heen sloten in een knuffel, terwijl hun vizieren nog steeds op waren. Hij had het gedaan. Ze hadden het gedaan.

Maar naarmate de adrenaline begon weg te ebbten, voelde Alex een ander soort gewicht op zijn borst drukken. De kwalificatiewedstrijden waren de volgende stap. En dit, dit was nog maar het begin. Terwijl Alex zijn vizier afzette, sloeg het gehuil van het publiek hem als een fysieke golf. Duizenden stemmen smolten samen tot één ongelooflijk gehuil dat door het enorme bolvormige stadion echode. De kenmerkende kreet van de New Europe Wolves vulde de lucht: een langgerekt wolvengehuil gevolgd door het ritmisch klappen van

handen. Alex glimlachte en voelde de vibratie van het geluid diep in zijn borstkas.

Het gehuil was meer dan alleen een kreet. Het was een belofte, een verbinding tussen het team en de mensen van Nieuw-Europa. Het was een oproep om samen te staan, om te vechten voor overleving in een wereld waarin alles leek af te brokkelen. Voor Alex roerde dat geluid altijd iets diep in hem, een reden om zo hard te vechten in de arena.

Izumi "Shadow" Sato gaf Alex een speelse por, haar gebruikelijke speelse glimlach verlichtte haar gezicht. "We hebben het gedaan, Kapitein. Nooit aan je getwijfeld."

Wetende dat Pulse tijdens de wedstrijd de beslissingen neemt, vergeet je bijna dat Alex de kapitein is. Deze titel betekent echter vooral verantwoordelijkheden buiten het speelveld. Alex moet met de pers praten en het publiek opzweepen. Hij is ook een expert in het motiveren van het team in de kleedkamer.

Alex lachte, nog steeds buiten adem. "Het scheelde niet veel. Ik dacht echt dat Gauntlet me te pakken had."

"Zou beschamend zijn geweest als hij dat had gedaan, of niet?" mopperde Marcus "Titan" Williams terwijl hij naderde, zijn enorme gestalte nog steeds gehuld in het zware, met schade pulsende uitrusting. Hij zag er uitgeput maar triomfantelijk uit.

Pulse en Patch sloten zich bij hen aan, hun vizieren afgenomen en het zweet droop van hun voorhoofd. Pulse, altijd de kalme strateeg, had een tevreden grijns op haar gezicht. "Het ging zoals gepland... meestal."

"Meestal?" Patch, de Engineer van het team, snoof. "Gauntlet heeft ons daar bijna in gehakt!"

Maar er klonk geen echte bitterheid in zijn stem. Patch was gewend de monteur van het team te zijn, reparerend wat kapot ging, zowel binnen als buiten het spel. Zijn gemopper was onderdeel van het ritueel van het team na de wedstrijd, een manier om de adrenaline af te schudden.

"De fans hebben in ieder geval waar voor hun geld gekregen," zei Pulse terwijl ze omhoog keek naar de duizenden juichende toeschouwers. "Maar Alex, de volgende keer, mis de kern niet. Geen reden om het zo spannend te maken. Je hebt je fout goedgemaakt, dat wel."

Voor een moment liet Alex zichzelf genieten van de triomf die het publiek voelde. De vlaggen van Nieuw-Europa wapperden trots in de tribunes, een mengeling van oude EU-symbolen die in een nieuwe identiteit waren verwerkt. De Wolves waren meer dan een team, ze waren een symbool van hoop, een symbool van verzet, en elke overwinning die ze behaalden, stuurde een boodschap naar de rest van de wereld dat Nieuw-Europa niet onderschat moest worden.

Terwijl de fans bleven zingen, begonnen sommigen zelfgemaakte spandoeken en borden te zwaaien. Velen waren beschilderd in de iconische zwart-grijze kleuren van de Wolves, met slogans zoals "Samen Jagen, Samen Winnen" en "Voor de Toekomst van Nieuw-Europa". Kinderen in het publiek droegen replica VR-handschoenen, opgewonden springend op hun voeten. Ze keken naar de Wolves als helden. Alex was ooit een van die kinderen geweest, kijkend vanuit de sloppenwijken, dromend dat hij misschien ooit ook daar zou staan. Hij wist hoeveel deze sport voor hen betekende. Het was niet alleen entertainment. Voor velen was het een reddingslijn, een afleiding van de harde realiteit van hun wereld. Elke wedstrijd voelde als een strijd om te overleven, en elke overwinning was een herinnering dat ze nog steeds terug konden vechten.

"Zie je dat kind daar?" Alex wees naar een kleine jongen op de eerste rij, die een zelfgemaakte versie van Alex' shirt droeg, compleet met het nummer 35 en "Specter" slordig op zijn rug gekrabbeld. Het gezicht van de jongen was geschminkt in grijs en zwart, zijn ogen wijd van ontzag terwijl hij driftig naar het team zwaaide.

Shadow volgde zijn blik en grinnikte. "Ziet ernaar uit dat je een fanclub hebt, Specter."

Alex glimlachte, maar vanbinnen trok een bekend gevoel van druk aan hem. Het was niet de adoratie die hem stoorde, het was de verantwoordelijkheid. Deze kinderen zagen hem niet alleen als een atleet. Ze zagen hem als een redder, iemand die Nieuw-Europa uit de

as van zijn vroegere glorie kon trekken. En die verantwoordelijkheid liet hem nooit los.

Terwijl het team van het platform afging, begeleid door beveiliging en begroet door een barrage van cameraflitsen en verslaggevers, voelde Alex dat de vermoeidheid hem begon in te halen. Zijn benen voelden zwaar, zijn geest nog steeds aan het zoemen van de wedstrijd. Maar er was weinig tijd om te rusten. De WK-kwalificatiewedstrijden waren volgende week, en de overwinning in de demonstratiewedstrijd had de verwachtingen alleen maar aangewakkerd.

"Hé, je deed het goed daarbuiten," zei Pulse terwijl ze sneller liep om naast hem te komen. Haar toon was zakelijk, maar er zat warmte in haar stem die Alex waardeerde. "Dank je," antwoordde Alex terwijl hij een hand door zijn vochtige haar haalde. "Ik had het niet zonder jouw tactiek kunnen doen." "Dat klopt," plaagde Pulse, voordat ze verzachtte. "Maar vergeet niet om jezelf ook wat krediet te geven. We volgen je omdat we je vertrouwen."

Alex knikte, haar woorden meer appreciërend dan hij liet blijken. Het team was een eenheid, een roedel wolven, maar elk lid bracht iets unieks. Pulse, met haar ongeëvenaarde tactische geest; Shadow, met haar bliksemsnelle aanvallen en onverbiddelijke geest; Titan, de onwankelbare muur tussen hen en nederlaag; Patch, het creatieve genie dat altijd klaar stond om zich aan te passen en te herstellen. En dan was er Alex, de kapitein, het gezicht van het team, degene die het gewicht van hun overwinningen en hun nederlagen droeg. Hij speelde niet langer alleen voor zichzelf. Hij speelde voor hen allemaal, de miljoenen die afhankelijk waren van hun succes.

Toen ze de kleedkamer bereikten, het gehuil van de fans nog zachtjes echoënd in de verte, begon het team hun uitrusting uit te trekken, zuchtend van opluchting. De pulserende vibraties van hun bodygear, die de schade simuleerden die ze tijdens de wedstrijd hadden opgelopen, hadden hun tol geëist.

"Kwalificaties volgende week," mompelde Patch, terwijl hij zijn armen strekte. "Denk je dat we er klaar voor zijn?" "We moeten wel," zei Alex, zijn stem vastberaden. "Niet alleen voor ons. Voor iedereen." Voor een kort moment viel er stilte in de kamer. De betekenis van zijn woorden drong tot hen door, en ze wisten allemaal

dat hij gelijk had. Dit was meer dan alleen een spel. Het was een reddingslijn. Shadow doorbrak de stilte met een grijns. "Nou, als we spelen zoals we vandaag deden, hebben we niets om ons zorgen over te maken." "Zorg er gewoon voor dat je de Vortex de volgende keer niet mist, Specter," bromde Titan, terwijl een glimlach om zijn lippen speelde.

Alex rolde met zijn ogen, maar de herinnering aan hoe zijn hand door de Vortex Core was gegaan, knaagde nog steeds aan hem. Het was zo subtiel geweest, zo vluchtig, maar iets eraan voelde... verkeerd. Hij duwde de gedachte weg, hij wilde er nu niet aan denken. Ze hadden gewonnen, en dat was wat telde.

Terwijl ze hun spullen inpakten, voelde Alex een golf van vastberadenheid. De volgende wedstrijd was niet zomaar een spel. Het was het begin van de echte strijd—de kwalificaties, het WK, de kans om miljoenen mensen hoop te geven. Maar er was ook iets anders, een knagend gevoel achter in zijn hoofd. De glitch. Het was niet meer gebeurd sinds dat moment in de wedstrijd, maar het was er, aanwezig in de schaduwen van zijn gedachten. Hij schudde zijn hoofd. Er zou later tijd zijn om het uit te zoeken. Voor nu moesten ze alleen nog de officiële VEE-vertegenwoordiger spreken, en daarna hadden ze een overwinning om te vieren en een wereld om ongelijk te bewijzen.

Terwijl het team de kleedkamer verliet, voelde de energie van het publiek nog steeds nagalmen in de verte. De stemming was ontspannen, maar Alex vroeg om focus omdat de ontmoeting met de officiële vertegenwoordiger nu volgde; dit was noodzakelijk om de overwinning officieel te bevestigen. Standaardprocedure, maar belangrijk. Vortex Extended Enterprises (VEE) had de leiding over elk deel van het spel, van de arena's tot de regels en de geavanceerde VR-uitrusting die alles aandreef. Geen overwinning was definitief totdat VEE had goedgekeurd.

Alex leidde het team door een reeks gangen onder het stadion, zijn gedachten nog steeds bruisend van de wedstrijd en die vreemde glitch. Hij had het nog niet aan de anderen verteld, nog niet. Maar hij wist dat hij het niet zomaar kon laten passeren. Ze arriveerden bij een strakke vergaderruimte waar de VEE-vertegenwoordiger, een vrouw met scherpe ogen en een nog scherper uiterlijk, al op hen wachtte.

Haar naam was Clarissa Dael, een van de hoogstgeplaatste vertegenwoordigers van VEE en bekend om net zo koud en efficiënt te zijn als het bedrijf zelf. Alex en zijn team hadden eerder met Clarissa te maken gehad. Aan de oppervlakte leek ze hoffelijk en efficiënt. Maar ze wisten dat ze genadeloos was als je haar tegenwerkte. Een paar seizoenen geleden had ze een tegenstander levenslang geschorst nadat hij haar naam verkeerd uitsprak tijdens een hoorzitting over het gebruik van gehackte uitrusting, terwijl de gebruikelijke straf voor het gebruik van gehackte uitrusting slechts één jaar was. De man had een paar maanden later zelfmoord gepleegd.

"Gefeliciteerd, New Europe Wolves," zei Clarissa terwijl ze opstond toen ze binnenkwamen. Ze stak haar hand uit, met een dunne glimlach op haar lippen. "Een indrukwekkende prestatie, vooral gezien de druk van de naderende WK-kwalificaties." Alex schudde haar hand, hoewel de warmte van de viering werd gedempt door de vragen in zijn hoofd. "Dank je," zei Alex, zijn stem vast maar met een vleugje voorzichtigheid. "Het was een zware wedstrijd, maar we hebben het gered." Clarissa knikte, haar ogen gleden kort over de rest van het team voordat ze hen gebaarde om te gaan zitten. "Ik heb de beelden al bekeken, en de overwinning is bevestigd. Ik dien nu het rapport in, en jullie punten worden voor het einde van het uur aan het klassement toegevoegd. Zoals altijd ook warme felicitaties van Kylie Bentara zelf."

Kylie Bentara begon in 2046 als CEO van VEE. Ze bracht VEE naar de volgende stap in hun evolutie door zichzelf president te noemen. Ik heb haar nooit ontmoet, maar elke keer dat je wint, krijg je een 'persoonlijke felicitatie'. Tijdens de finales vorig jaar echoden haar woorden door de arena: "Vortex heeft mijn leven veranderd, net zoals het jouw leven heeft veranderd. Het is niet langer een spel, het is een manier van leven." Haar blik gleed over het publiek. "De enige toekomst die het waard is om te leven. Bij VEE zijn we hier om jouw levenskwaliteit te verbeteren, niet alleen in het spel, maar door echte middelen." Niet lang daarna startte VEE een keten van nieuwe universiteiten voor arme studenten (bovenop de bestaande) en verschillende nieuwe liefdadigheidsorganisaties die voedsel verstrekten aan de armen, voornamelijk in Nieuw-Europa. We zouden blij moeten zijn dat VEE dit doet, maar ze zijn zo machtig.

Plotseling schoot Alex wakker. Ze waren bezig de wedstrijd af te ronden. De ruimte vulde zich met het zachte getik van haar vingers die over een holo-scherm tikten terwijl ze achter zat, bezig met het finaliseren van het papierwerk dat hun overwinning officieel maakte. Terwijl de anderen enigszins ontspanden en met elkaar begonnen te kletsen, leunde Alex naar voren. Hij kon het moment niet laten ontglijpen. "Er is iets dat ik moet aankaarten." Clarissa pauzeerde, haar vingers hingen boven het scherm. "Ga je gang." Alex aarzelde even, maar besloot toen door te zetten. "Tijdens de wedstrijd... was er een moment dat mijn hand recht door de Vortex Core ging. Geen shade, geen feedback, niets. Het was alsof het er niet eens was." Clarissa's scherpe ogen richtten zich op hem, haar uitdrukking onleesbaar. Ze wachtte een tel voordat ze antwoordde. "De Vortex Core? Weet je het zeker?" "Ja. Het was geen gemiste greep, mijn hand ging er recht doorheen," zei Alex, zijn stem vast maar kalm. "Ik weet niet wat het was, maar het voelde niet als een spelersfout. Er was helemaal geen feedback van het systeem." Clarissa fronste, haar vingers schoten over het scherm om het betreffende deel van de wedstrijd op te roepen. Een holografische weergave projecteerde de beelden in de lucht, terugspoelend naar het exacte moment dat Alex had beschreven. Ze keken toe hoe Alex' hand naar de Vortex Core ging, maar er zonder de gebruikelijke botsing of weerstand doorheen ging. Clarissa's frons werd dieper terwijl ze de beelden bestudeerde. Een moment lang zei ze niets, maar Alex kon voelen dat de radertjes achter haar koele uiterlijk aan het draaien waren. Na een lange pauze sprak ze.

"Het is ongebruikelijk, dat geef ik toe. Maar ik heb dit soort dingen eerder gezien. Het ligt niet aan het spel zelf. Het probleem zit waarschijnlijk in de verbinding van het stadion met de VEE-servers." Haar stem was afgemeten, en Alex voelde dat ze haar woorden zorgvuldig koos. "Af en toe, in oudere locaties zoals deze, kunnen er latencyproblemen optreden. Een kleine vertraging in het systeem kan een momentane desynchronisatie veroorzaken, waardoor het lijkt alsof de Vortex Core er niet was, terwijl hij er in feite wel was." Alex was niet overtuigd. "Weet je het zeker? Het voelde niet als lag. Het was... helder. Bijna alsof de Core geen deel van het spel was."

Clarissa's lippen werden dunner. "Ik begrijp je zorgen, Alex. Maar ik verzeker je, de integriteit van het Vortex-systeem is ongeëvenaard. VEE heeft miljarden geïnvesteerd om ervoor te zorgen dat glitches

zoals de door jou beschreven simpelweg niet voorkomen binnen de kernstructuur van het spel."

Alex voelde de verandering in haar toon. Ze verdedigde niet alleen het stadion; ze beschermde de reputatie van VEE. Vortex was niet zomaar een sport. Het was een wereldwijd fenomeen, een industrie ter waarde van biljoenen. Als het nieuws zou uitlekken dat het systeem kon falen, zou dat schokgolven over de hele aarde sturen. Clarissa zou dat niet laten gebeuren. "Het is standaardprotocol om dit soort afwijkingen te onderzoeken," ging ze verder, haar toon diplomatiek. "Ik laat het technische team de logbestanden en de serververbindingen hier in het stadion nakijken. Maar ik kan je verzekeren, het is niets meer dan een kleine netwerkstoring. De integriteit van het spel blijft overeind."

Alex leunde achterover in zijn stoel, niet volledig overtuigd maar beseffend dat hij niet veel meer uit haar zou krijgen. Clarissa's blik verzachtte iets, alsof ze zijn aanhoudende twijfels aanvoelde. "Ik begrijp je positie, Alex. Als kapitein rust de verantwoordelijkheid zwaar op je schouders. Maar vertrouw me, VEE heeft de beste ingenieurs en technici ter wereld. Als er een storing was geweest in het kernsysteem, dan zouden wij dat weten."

De rest van het team bleef stil, luisterend naar het gesprek. De meesten van hen vertrouwden op het VEE-systeem; het had hen nog nooit in de steek gelaten. Maar Alex kon het gevoel niet van zich afschudden dat er meer aan de hand was. Die glitch was geen willekeurige gebeurtenis. Er klopte iets niet.

"Oké," zei Alex uiteindelijk, hoewel het onbehaaglijke gevoel in zijn borst bleef. "Zorg er gewoon voor dat het niet nog een keer gebeurt. Het WK is te belangrijk voor technische problemen."

"Natuurlijk," antwoordde Clarissa, haar glimlach terugkerend. "VEE zet zich in om alle spelers een naadloze ervaring te bieden, vooral met de WK-kwalificaties die voor de deur staan. Je zorgen zijn genoteerd, en we zullen de nodige stappen ondernemen."

Daarmee verschoof het gesprek weer naar de formaliteit van de bevestiging van de overwinning. Clarissa rondde de laatste details af en binnen enkele momenten was hun overwinning officieel

vastgelegd in het systeem. Toen ze de kamer verlieten, kon Alex het niet laten om nog een keer naar Clarissa te kijken. Haar koele, zakelijke houding had geen moment gewankeld, en hoewel ze hem een plausibele uitleg had gegeven, liet iets in haar reactie een bittere nasmaak achter.

VEE had de controle over alles. Elke wedstrijd, elk stadion, elk stukje uitrusting. Ze hadden de wereld hervormd met Vortex, naties samengebracht en een sport gecreëerd die grenzen overschreed. Maar met die macht kwamen geheimen. En Alex had het onaangename gevoel dat deze glitch wel eens de eerste barst kon zijn in een veel grotere façade.

Terwijl het team richting hun feestelijke evenement liep, gaf Shadow hem een por. "Alles goed, Kapitein?" Alex dwong zichzelf te glimlachen. "Ja, ik denk gewoon aan de kwalificaties." Maar achter in zijn hoofd bleef de glitch aan hem knagen. "Ga je morgen naar de loting?" vroeg Shadow.

Morgen was de loting voor de kwalificatiewedstrijden. De kwalificaties werkten in twee stappen. Je speelt twee wedstrijden in een thuisstadion en twee in een uitstadion. Dit is anders voor sommige teams, maar dankzij ons succes vorig seizoen hadden we geluk.

"Ik denk dat ik mezelf digitaal laat zien vanuit huis. Geen reden om naar Brussel te reizen voor een ceremonie waar ik niet echt nodig ben."

Brussel is het hoofdkantoor van VEE; ze hebben daar een enorme zaal waar alle lotingen plaatsvinden, maar het verkeer is verschrikkelijk, vooral tijdens ceremonies. Dus Alex vermijdt het daarheen te gaan als het even kan. VEE vindt het meestal geen probleem, zolang je inlogt om een gezichtsuitdrukking te laten zien wanneer je tegenstander officieel wordt gemaakt.

"Ik hoop dat we geluk hebben en het WK naar Nieuw-Europa kunnen halen," voegde Shadow toe.

"Het zou zoveel betekenen voor de fans, om nog maar te zwijgen van de economie," antwoordde ik. Als inwoner van Nieuw-Europa weet ik precies wat het betekent om op het randje te leven.

De oprichting van Nieuw-Europa in 2041, een federatie van voormalige EU-landen, was een directe reactie op de instabiliteit die de wereld overspoelde. De landen in Europa waren bezweken onder het gewicht van interne conflicten en een instortende economie, en in hun plaats ontstonden verschillende nieuwe landen en allianties. Nieuw-Europa was er een van, een coalitie die was samengekomen om te overleven in een wereld waarin de hulpbronnen schaars waren en oorlog onvermijdelijk leek. In dit fragiele politieke landschap bestond Nieuw-Europa uit de provincies Engeland, Nederland, België en Frankrijk. Nieuw-Europa grenst aan Duitsland, Italië, de Keltische Federatie, de Scandinavische Republiek en Spanje. Al deze landen zijn economisch en technologisch verder ontwikkeld. Het enige dat Nieuw-Europa de afgelopen vijf jaar in hun voordeel had, was een Vortex-team dat steeds beter en beter werd.

Maar Nieuw-Europa was verre van de enige macht op het Vortex-podium. De kwalificatiewedstrijden voor het komende WK Vortex waren een felle competitie, met alleen de beste teams uit elk land die doorstroomden naar het wereldtoernooi. Onder de meest gevreesde tegenstanders waren teams zoals de Texas Cavalry, die de Republiek Texas vertegenwoordigen, die in 2035 hun onafhankelijkheid uitriep na hun afscheiding van de Verenigde Staten. Ze hadden hun eigen pad gevolgd en waren uitgegroeid tot een machtige staat op zichzelf. De Texas Cavalry stonden bekend om hun meedogenloze agressie en tactische briljantheid, met een voorliefde voor een allesomvattende aanval op de Vortex Core.

De United States Braves, die vertegenwoordigden wat er nog over was van de Verenigde Staten, waren een andere grootmacht. Hoewel het land slechts een fractie is van wat het ooit was, met verloren staten zoals Hawaï, Alaska en de meeste zuidelijke staten, speelden de Braves met een felheid die sprak van hun verlangen om hun verloren glorie te heroveren. Ze waren een team van veteranen, gehard door jarenlange competitie en de onophoudelijke druk om te bewijzen dat de Verenigde Staten nog steeds een kracht waren om rekening mee te houden, zelfs in hun verzwakte staat.